

Platform voor betrokkenen bij verkeersongevallen

‘Denk je nog weleens aan het ongeval?’

De eerste vraag die Els kreeg van de ouders van het kind dat ze doodreed, schudde haar nog eens dooreen. Dag en nacht was ze ermee bezig. *Els Bellens (40) veroorzaakte een ongeval.*

“De eerste periode na het ongeval functioneerde ik op automatische piloot en had ik nachtmerries. Ik wist dat het niet met opzet was gebeurd, dat ik niet had gedronken en niet te hard had gereden. Iedereen zei me: ‘Dit had mij ook kunnen overkomen.’ Maar hoe je het ook draait of keert: ik ben voor de rest van mijn leven gelinkt aan de dood van een kind en dat wil je niet. Zeker niet als je dan ook nog eens als moeder het kind van iemand anders hebt doodgereden.

‘Afsluiten? Ik kan helemaal niets afsluiten. De plek van het ongeval is op amper een kilometer van mijn thuis. Ik was die straat – een brede, kaarsrechte weg in de bebouwde kom – al honderden keren gepasseerd toen ik er zes jaar geleden een jonge fietser omverreed. Het was begin september en ik was op een doordeweekse dag met mijn kinderen op de terugweg van mijn ouders.

“Het is een straat waar je maar 50 mag en waar ik me ook aan hield. Maar de plek waar het is gebeurd, is een onoverzichtelijk kruispunt: een zijstraatje dat lijkt op een oprit en dat je amper ziet liggen omdat het verborgen ligt achter een haag, kruist er de hoofdweg. Je moet er voorrang aan rechts geven, maar niemand doet dat – ook ik had dat nooit gedaan.

“De fietser kwam uit het zijstraatje. Nadat hij met zijn hoofd de voorruit had geraakt, is hij terechtgekomen op een arduinen steen, waardoor het nooit duidelijk is geworden wat de impact van de botsing is geweest. Ik heb de jongen niet zien aankomen. Ik herinner me alleen de klap tegen de auto. Ik ben onmiddellijk gestopt. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik een fiets en een sneaker liggen. Mensen zeiden me achteraf: ‘Je weet toch hoe de jeugd rijdt.’ Daar heb ik me vaak kwaad over gemaakt: zo snel oordelen terwijl de jongen het niet

meer kon navertellen. Ik weet alleen dat ik geen voorrang aan rechts heb gegeven. Dat is mijn fout.

“Toen ik stopte, zag ik dat mijn voorruit was gebarsten. Ik wist onmiddellijk: dit is niet goed. Ik ben uitgestapt en heb de hulpdiensten gebeld, die snel ter plaatse zijn gekomen. Daar ben ik opgelucht over, dat ik correct heb gehandeld. Ik heb de jongen nog voorzichtig aangeraakt. De hulpdiensten vroegen me aan de telefoon of hij reageerde. Ik heb hem toegesproken, maar er kwam geen reactie. Daarna heeft een buurvrouw me meegenomen naar haar terras, waar we op de politie hebben gewacht.

Nachtmerries

“Ik wilde weten hoe de jongen eraan toe was, maar de politie wilde daar niets over zeggen, ook niet nadat ik mijn verklaring had afgelegd. ‘Houd me alsjeblieft op de hoogte’, zei ik, toen ik naar huis mocht. Thuis kreeg ik telefoon van mijn zus, die zei dat de jongen was overleden. Op dat moment besef je dat niet. Als ik over het ongeval praatte, leek het soms alsof ik het over iemand anders had, niet over mezelf.

“De eerste periode na het ongeval functioneerde ik op automatische piloot en had ik nachtmerries. Ik wist dat het niet met opzet was gebeurd, dat ik niet had gedronken en niet te hard had gereden. Iedereen zei me: ‘Dit had mij ook kunnen overkomen.’ Maar hoe je het ook draait of keert: ik ben voor de rest van mijn leven gelinkt aan de dood van een kind en dat wil je niet. Zeker niet als je dan ook nog eens als moeder het kind van iemand anders hebt doodgereden.

“Ik wilde niets liever dan aan de ouders van de jongen vertellen wat er was gebeurd en hoe ik me daarbij voelde. Ik nam contact op met de bemiddelingsdienst Moderator, en met Even Zeer en Rondpunt, twee organisaties die zich onder meer bekommeren over veroorzakers van een verkeersongeval. Zij raadden me aan om een kaartje te schrijven naar de ouders, zodat ze wisten dat ik openstond voor een gesprek. Ik heb dat kaartje meegegeven aan de agenten, maar de ouders hebben het niet aanvaard. Ze waren er op dat moment niet aan toe.

“Ik wist dat ik tijdens het gerechtelijk onderzoek uitgenodigd zou worden voor bemiddelingsgesprekken. Het ongeval is in september gebeurd en toen in juni de uitnodiging kwam, zat ik er volledig door. Ik was bezig met overleven. Maar omdat ik geloofde dat de bemiddeling mij zou kunnen helpen bij de verwerking en omdat ik wilde weten hoe de ouders naar mij keken en wie de jongen was, heb ik toch ingestemd.

“Eerst zagen de ouders de bemiddeling niet zitten, maar uiteindelijk hebben ze toch toegehapt. Er volgde een reeks indirecte gesprekken, waarbij de bemiddelaar als tussenpersoon optrad en boodschappen overbracht. We hebben nooit samen aan tafel

gezet. Achteraf bekeken is dat goed geweest. Iedereen heeft de dingen kunnen zeggen zoals ze zijn, zonder dat het hard aankwam.

Geen wegpiraat

“De eerste vraag die ik kreeg, was of ik nog weleens aan het ongeval dacht. Dat vond ik confronterend. Het ongeval beheerste mijn dagen en nachten. Toen besepte ik dat we wel iets gezamenlijks hadden meegemaakt, maar dat we allebei aan de andere kant van het verhaal stonden. Ik wilde de ouders duidelijk maken dat ik geen wegpiraat ben. En hoe gek dat ook mag klinken: ik wilde dat ze mij als een verantwoordelijke chauffeur zagen.

“De bemiddeling was helend. En dankzij jarenlange therapie kan ik de draad van het leven weer oppikken. Ik leerde te beseffen dat ik meer ben dan de veroorzaker van een ongeval. Dat ik ook moeder, partner, collega en vriendin ben. Dat was moeilijk en zwaar. Op de momenten dat ik opnieuw kon genieten, voelde ik me snel weer schuldig. Mijn gezin is compleet, maar voor de ouders van de jongen zal het nooit meer hetzelfde zijn. Dat vreet. Het was alsof ik van hen toestemming moest krijgen om voort te gaan met mijn leven.

“Het ongeval heeft me anders doen kijken naar het leven, ook naar het verkeer. We hebben veel zelf in de hand door de keuzes die we maken. Ik stoor me enorm aan onveilige verkeerssituaties, zoals het gebrek aan voet- en fietspaden en veilige oversteekplaatsen rond scholen. Ook het gerechtelijk systeem klopt niet – of tenminste: het werkt niet voor iedereen. Ik vraag me af of een geldboete of een rijverbod wel een effect hebben.

“Van de rechtbank kreeg ik strafopschorting, wat betekent dat je wel schuldig bent maar geen straf krijgt. De rechter heeft de gemeente voor de helft mee aansprakelijk gesteld voor het ongeval, omdat de verkeerssituatie ter plekke niet duidelijk is. Mensen zeiden me na de uitspraak: ‘Nu kan je het afsluiten.’ Maar ik kan helemaal niets afsluiten. De grootste straf is dat ik verder moet met de dood van een kind op mijn geweten.

“Ik zag de ouders pas voor het eerst in de rechtbank. Toen ik het laatste woord kreeg, heb ik hen toegesproken. Maar ik wist niet of ik daar goed aan deed. Wat je ook zegt, je kan het nooit goedmaken. Ik wist dat de ouders niet uit waren op een straf voor mij, maar toen ik achteraf te horen kreeg dat de mama van de jongen het apprecieerde dat ik mij tot haar had gericht, voelde ik me toch een beetje opgelucht”

Bron: [De Morgen, 12 juli 2019](#)

Link: <https://www.demorgen.be/nieuws/in-mijn-spiegel-zag-ik-een-fiets-liggen-een-doodrijder-slachtoffer-en-hulpverlener-getuigen-na-het-dronken-ongeval-van-kris-van-dijck~bbf4ecd2/>